

[Poul Hansen (Kalundborg).]

besluttede da for godt et år siden, at Danmark skulle tiltræde Atlantpagten.

Både dengang og uafslædigt siden har det kommunistiske parti vendt sig mod denne beslutning med en mistænkelig voldsomhed. Man påstår, at formålet med pagten er at forberede en angrebskrig mod Sovjetunionen. I taler og skrift beskylder man os, der stemte for beslutningen, for at *ville* krigen og for at have solgt Danmarks selvstændighed til Amerika. Vi er „lakajer for dollar-imperialismen“, „krigshetzere“ og meget andet af samme skuffe. Enhver begivenhed, der overhovedet kan vrænges i den retning, er gjort til bevis for disse påstande, skønt kommunisterne selv ved, at de ikke taler sandt. Såsnart en dansk jetjager går på vingerne, kaldes det krigsforberedelse og krigspropaganda, og når amerikanske flyvere fra Kastrup eftersøger en forulykket flyvemaskine i Østersøen, eller når den engelske flåde holder øvelser i Vesterhavet eller får tilladelse til besøg i danske havne, så skrigger kommunisterne op om, at der foreligger en „krigsprovokation“.

Det kan ikke siges kraftigt nok, at kommunisterne med denne hysteriske agitation i hvert fald ikke kan tjene danske interesser og heller ikke fredens. Det bliver så meget tydeligere, som enhver militær udfoldelse hinsides jerntæppet fylder dem med jubel og begejstring.

I den senere tid har man gennem den kommunistisk dirigerede organisation „Fredsens Tilhængere“ søgt at udnytte den danske befolknings uomtvistelige fredsvilje for de særlige kommunistiske formål, bl. a. ved at foranstalte en underskriftindsamling på en tekst, der stempler den magt, der først anvender atombomben, som krigsforbryder. Man må spørge: Hvorfor kun atombomben? Vil det ikke være en lige så stor krigsforbrydelse at lade undervandsbåde gå på krigstogt på havene eller at lade landhære overskride grænserne til andre lande? Man søger at vinde befolkningen for den tanke, at freden sikres, når blot Danmark og det øvrige Vesteuropa ligger forsvarsløst hen, medens man ikke har hørt eet ord om, at f. eks. Sovjetunionen bør afruste.

Overfor denne agitation, hvis formål burde stå klart for enhver, står den enkle kendsgerning, at vi ved tilslutningen til Atlantpagten kun har haft eet afgørende mål for øje: at bevare Danmarks frihed og fred og dermed også yde vort beskedne bidrag til i den større sammenhæng at opretholde freden i verden og sikre friheden for de demokratiske folk.

Det er jo nemlig et fejlsyn, at blot de demokratiske lande afruster eller gør sig militært svage, så er freden sikret. Splittelsen og svagheden hos de vestlige demokratiske lande i slutningen af 1930'erne virkede tværtimod som en uimodståelig invitation til diktaturet Hitlertyskland til at gennemføre den aggressive politik, der medførte så tragiske ulykker for hele menneskeheden. Afrustningen er kun en fremkommelig vej, hvis den gennemføres overalt og under fuld international kontrol i alle lande. Sålængde dette ikke er muligt, må de demokratiske lande ved solidaritet og ved styrke, også militær styrke, gøre det klart, at et angrebsforetagende er forbundet med en så uhyre risiko, at der er grund til at tro, det ikke vil blive forsøgt. Dette indebærer, at enhver deltager i det solidariske fællesskab, også Danmark, må være med til efter sin bæreevne at påtage sig de nødvendige byrder. Vi kan ikke forlange, at læsset skal trækkes udelukkende af de andre, medens vi forbeholder os selv at køre på frihjul.

Ud fra disse betragtninger ser vi fra vor side med tilfredshed, at arbejdet på at fylde Atlantpagtens rammer med det nødvendige indhold synes at være skredet godt frem i det forløbne år. Vi forstår, at forholdsvis omfattende forhandlinger kan være nødvendige. De lande, som har tiltrådt pagten, er ligeberettigede partnere, der er henvist til at tale sig tilrette om de spørgsmål, der naturligt kan være delte meninger om. Det er netop et af de tiltalende træk ved samarbejdet, at det er denne fremgangsmåde, som må benyttes. Vi har også med tilfredshed bemærket os den fornyede understregning af det synspunkt, at de militære udgifters omfang begrænses af hensynet til den fortsatte økonomiske genopbygning og opretholdelsen af den sociale standard. For os er det et vigtigt synspunkt, fordi vi anser den indre sociale tryghed for at være et lige så vigtigt led i forsvarsberedskabet som de militære foranstaltninger.

Fra tid til anden har offentligheden modtaget underretning om konferencer og beslutninger i Atlantpagtens forskellige organer, men da denne orientering ifølge sagens natur er brudstykkevis, tror jeg, at såvel det høje ting som offentligheden ville sætte pris på at høre en redegørelse fra den højtærede udenrigsminister om udviklingens hovedpunkter.

Jeg har ikke med mine bemærkninger om Atlantpagten villet sige, at arbejdet i De Forenede Nationer er værdiløst. Vi må tværtimod af al evne være med til gennem FN at styrke de internationale forbindelser